

Leo Trotskij

Än en gång om anarkosyndikalistiska fördomar

Kamrat Louzons nya artikel¹ innehåller ännu fler fel än hans tidigare, fast denna gång går huvudlinjen i hans resonemang i en helt annan riktning.

I de tidigare artiklarna var kamrat Louzons utgångspunkt abstraktioner, som utgick ifrån att fackföreningarna representerade ”arbetarklassen som helhet”. I mitt svar ställde jag frågan: ”Var skriver kamrat Louzon sina artiklar – i Frankrike eller på Sirius?”. I sin senaste artikel överger kamrat Louzon de universella lagarnas skakiga grundval och försöker ställa sig på den franska syndikalismens nationella grund. Ja, säger han, de franska fackföreningarna är faktiskt inte arbetarklassen i sin helhet, utan bara arbetarklassens aktiva minoritet. Dvs. kamrat Louzon erkänner att fackföreningarna utgör ett slags revolutionärt parti. Men detta syndikalistparti utmärks av att det är rent proletärt till sin sammansättning; häri ligger dess enorma fördel framför kommunistpartiet. Och det har också en annan fördel: syndikalisterna avvisar kategoriskt de borgerliga statsinstitutionerna; de ”erkänner” inte demokratin, och tar således inte del i den parlamentariska kampen.

Kamrat Louzon tröttnar aldrig på att upprepa, att vi har att göra med den franska utvecklingens säregenheter, och enbart med dessa. Efter att ha börjat med en bred generalisering, där han omvandlade Marx till syndikalist, bortser nu Louzon från England, Ryssland och Tyskland. Han besvarar inte vår fråga om varför han själv tillhör Kommunistiska internationalen i sällskap med det lilla engelska kommunistpartiet, och inte Andra internationalen i sällskap med de engelska fackföreningarna och det engelska Labour-partiet, som stöds av dem. Louzon började med en ”överhistorisk lag” för alla länder och avslutar med att hävda, att det finns en speciell lag för Frankrike. I denna nya form har Louzons teori en rent nationell karaktär. Och dessutom utesluter dess huvudsakliga karaktär möjligheten av en International: Hur kan man tala om en gemensam taktik, om det inte finns gemensamma grundläggande förutsättningar? Det är i sanning mycket svårt att förstå, varför kamrat Louzon tillhör Kommunistiska internationalen. Det är inte mindre svårt att förstå, varför han tillhör det Franska kommunistiska partiet, eftersom det finns ett annat parti, som har alla kommunisternas fördelar och ingen av dess nackdelar.

Men även om kamrat Louzon lämnar den internationella grundvalen till förmån för den nationella, förbigår han systematiskt den ”nationella” fråga som vi ställde till honom i vår förra artikel: Hur ligger det till med den roll som CGT² spelade under kriget? Den roll som Jouhaux spelade var på intet sätt mindre förrädisk och föraktlig än den som spelades av Renaudel.³ Den enda skillnaden bestod i att det socialpatriotiska partiet inordnade sina ståndpunkter och aktioner efter ett visst system, medan fackföreningspatrioterna handlade rent empiriskt och dolde sina handlingar med usla och enfaldiga improvisationer. Man kan säga, att när det gäller patriotiska förräderier, så överträffade det socialistiska partiet, med sin mer bestämda prägel, det mer obestämda syndikalistiska partiet. I grund och botten var Jouhaux på samma linje som Renaudel.

Och hur är det i dag? Vill Louzon förena de två konfederationerna? Det vill vi. Internationalen anser att det är nödvändigt. Vi skulle inte bli rädda även om fackförbundet skulle ge Jouhaux majoriteten. Självfallet skulle vi inte – som kamrat Louzon – säga, att syndikalismen,

¹ Louzons nya artikel. Se *International Press Correspondence*, 14 juni, 1923.

² CGT. *Confédération Générale du Travail* (Den allmänna arbetarkonfederationen), den reformistiska fackföreningkonfederationen som leddes av Jouhaux.

³ Renaudel, Pierre (1871-1935). Den socialistiska ledaren Jean Jaurès högra hand före 1914, *l'Humanité* socialpatriotiska redaktör under första världskriget; senare en av ledarna för socialistpartiets högerflygel.

även om den leds av Jouhaux, Dumoulin, Merrheim och deras likar,⁴ är den renaste formen av arbetarorganisation, att den omfattar ”arbetarklassen i sin helhet”, osv. osv., – för en sådan formulering skulle vara en ren parodi på verkligheten. Men vi skulle betrakta bildandet av en större fackföreningsorganisation – dvs. en större sammanslutning av arbetarmassor som skulle bilda ett större slagfält för kampen för kommunismens idéer och taktik – som ett större framsteg för revolutionens sak. Men för att uppnå detta är det nödvändigt att kommunismens idéer och taktik inte svävar mellan himmel och jord, utan är organiserade i form av ett parti. Vad kamrat Louzon beträffar, så slutför han inte sin tanke, men hans logiska slutsats borde vara att ersätta partiet med en fackföreningsorganisation bestående av den ”aktiva minoriteten”. Det oundvikliga resultatet av detta skulle bli ett substitutparti och en substitutfackförening, eftersom de fackföreningar som krävs av kamrat Louzon är för lösliga för att spela rollen av ett parti, och för små för att spela rollen som fackförening.

Kamrat Louzons resonemang, som går ut på att fackföreningarna inte vill smutsa ned sina fingrar genom kontakter med den borgerliga demokratis organ, utgör redan ett svagt eko av anarkismen. Man kan utgå ifrån att majoriteten av de arbetare som är organiserade i CGTU, kommer att rösta på kommunistpartiet vid valen (åtminstone hoppas vi att kamrat Louzon som medlem av kommunistpartiet uppmanar dem att göra det), medan majoriteten av medlemmarna i den gula konfederationen kommer att rösta på Blums och Renaudels parti.⁵ Som organisationsform är fackföreningen inte anpassad till parlamentarisk kamp, men icke desto mindre kommer de arbetare som är organiserade i fackföreningarna, att ha sina representanter. Det är helt enkelt fråga om arbetsdelning på samma klassgrundval. Eller är måhända det som pågår i parlamentet likgiltigt för den franske arbetaren? Arbetarna anser inte detta. Fackföreningarna har ofta reagerat på lagstiftningsarbetet i parlamentet, och det kommer de att fortsätta att göra. Och om det samtidigt i själva parlamentet finns representanter för kommunisterna, som arbetar hand i hand med de revolutionära fackföreningarna mot den imperialistiska ”demokratis” våldsgärningar och attacker, är detta naturligtvis ett plus och inte ett minus. Enligt fransk ”tradition” är parlamentsmedlemmar förrädare. Men kommunistpartiet skapades med den uttryckliga målsättningen att avskaffa all tradition. Om någon parlamentsmedlem skulle överväga att slå till reträtt från klasslinjen, då kommer han att uteslutas ur partiet. Vårt franska parti har lärt sig hur man gör detta, och det finns absolut ingen anledning att misstro det.

Men Louzon klagar över att partiet rymmer många småborgerliga intellektuella. Det är riktigt. Men Kommunistiska internationals fjärde kongress erkände detta och antog resolutioner i denna fråga, och resolutionerna har inte varit verkningslösa. Det krävs ytterligare arbete för att befästa partiets proletära karaktär. Men detta mål når vi inte genom kamrat Louzons själv-motsägande fackföreningsmetafysik, utan istället genom ett systematiskt partiarbete på fackföreningsområdet, och på alla andra områden av den proletära kampen. Det finns redan ett avsevärt antal arbetare i vårt franska partis centralkommitté. Detta avspeglas i hela partiet. I överensstämmelse med de resolutioner som antogs av den fjärde kongressen, verkar samma tendenser i parlaments- och kommunalvalen. Härigenom kommer partiet att vinna det revolutionära proletariatets förtroende. Och det betyder att partiet i allt mindre grad kommer att sak-

⁴ **Jouhaux ... och deras likar.** Jouhaux var ledare för Confédération Générale du Travail (CGT) och dess generalsekreterare från 1921 tills andra världskriget. Social-patriotisk syndikalist under första världskriget. Motståndare till den ryska revolutionen. För Trotskij personifierade han klassarbetet. **Dumoulin**, George (1877-1963) var centrist under första världskriget; anslöt sig senare till Jouhaux och högerflygeln; hade olika fackföreningsposter före andra världskriget, då han samarbetade med Vichy-regeringen. **Merrheim**, Alphonse (1871-1923). Stödde Jouhaux 1917; bekämpade revolutionärerna och stannade i CGT's högerflygel efter splittringen 1921.

⁵ **Blum-Renaudel-partiet.** Det socialistiska partiet. Léon **Blum** (1872-1950) redaktör för den viktigaste socialistiska tidningen, **Le Populaire**. Efter valen 1936 blev han premiärminister i den första folkfronts-regeringen. Angående **Renaudel**, se not 3.

na verkligt kompetenta och aktiva proletärer till de viktigaste och ansvarskrävande revolutionära posterna. Jag fruktar att kamrat Louzons ståndpunkter kan ha en hämmande inverkan på denna djupgående progressiva utveckling av den franska arbetarklassens avantgarde. Men jag tvivlar inte på att kommunismen kommer att lyckas få bukt med detta hinder, liksom alla andra.

Moskva, 8 maj 1923.

Översättning: *Martin Fahlgren*